בורלה

היה פעם כפר בו ישבו רק איכרים אמידים, מלבד אחד עני, שקראו לו השכנים בורלה. לא היה לו אפילו פרה ולא כסף כדי לקנות אותה, למרות שהוא ואישתו מאוד רצו שתהיה להם אחת.
יום אחד בורלה אמר לאישתו "יש לי רעיון. הנה יש לנו קרוב משפחה נגר. נבקש ממנו שיכין לנו עגלה מעץ ויצבע אותה חום, כדי שתראה כמו עגלה ממש. עם הזמן היא תגדל ותהיה לנו פרה."
רעיון זה מצא חן גם בעיניה של אישתו והנגר עשה להם עגלה, צבע אותה כפי שצריך ועשה את ראשה רכון, כאילו היא אוכלת.
כשהפרות של הכפר יצאו בבוקר למרעה קרא בורלה לרועה ואמר "הנה, יש לי עגלה, אבל היא עוד קטנה ומוכרחים לשאת אותה למרעה." הרועה אמר "בסדר" לקח את העגלה בזרועותיו, הביא לאחו ושם אותה על הדשא. העגלה עמדה כל הזמן והרועה אמר "זו עוד מעט תרוץ בעצמה. הביטו איך היא אוכלת בלי הפסק."
בערב, כשהעדר עמד לחזור, אמר הרועה לעגלת העץ "אם את יכולה כך לעמוד ולאכול לשובע, תוכלי גם ללכת על ארבע הרגליים שלך ולא אצטרך לסחוב אותך על הידיים."
בורלה עמד לפני ביתו וחיכה לעגלה שלו. וכאשר כל העדר חזר לרפתות, והעגלה לא חזרה, שאל עליה.
הרועה אמר "היא עומדת עדיין בחוץ ואוכלת. היא לא רצתה להפסיק וללכת משם."
אבל בורלה אמר "לא, אני רוצה אותה כאן."
והם הלכו שניהם חזרה למרעה. אלא שבינתיים מישהו גנב את העגלה והיא לא עמדה שם.
אמר הרועה "הנה היא ברחה בוודאי". אבל בורלה לא ויתר והביא את הרועה לפני ראש

הכפר, שנזף ברועה ואמר לו כי במקום העגלה חייב לתת לו פרה משלו.
עכשיו הייתה לבורלה ולאישתו פרה שכל כך רצו בה. אלא שלא היה להם במה להאכיל אותה. לא הייתה ברירה אלה לשחוט אותה. הם המליחו את הבשר ובורלה הלך העירה כדי למכור את השלח ולקנות תמורתו עוד עגלה.
בדרך הוא עבר ליד טחנת קמח וראה שם עורב בעל כנף שבורה. בורלה ריחם עליו, לקח אותו ועטף בשלח של הפרה. אבל בינתיים התחיל לרדת גשם ורוח חזקה נשפה. בורלה לא יכול היה להמשיך בדרכו. הוא חזר לטחנה וביקש שיתנו לו מחסה.
הטוחנת הייתה לבדה ואמרה לבורלה "הנה, שכב על הקש" ונתנה לו גם לחם עם גבינה. בורלה נשכב עם שלח הפרה לידו והאישה חשבה "הוא עייף וישן". בינתיים הגיע לטחנה כומר. אמרה הטוחנת "בעלי לא בבית. בוא נתכבד בארוחה."
בורלה שמע זאת וכעס שהיה צריך להסתפק רק בלחם וגבינה. בינתיים האישה הביאה הרבה אוכל, צלי, סלט, עוגה ויין.
כשהתיישבו לארוחה נשמעה פתאום דפיקה בדלת. אמרה האישה "וי, זה בטח בעלי!" מיד הכניסה את הצלי חזרה לתנור, היין תחת כריות המיטה, סלט על המיטה את העוגה תחת המיטה ואת הכומר סגרה בארון שעל המרפסת. אז פתחה לבעלה ואמרה "כמה טוב שחזרת. היום מזג אוויר כאילו עולם כולו נחרב."
הטוחן ראה את בורלה שוכב על הקש ושאל "מה עושה הבחור הזה כאן?"
"אהה" אמרה האישה "בחור מסכן בא מתוך סערה וגשם וביקש מחסה, אז נתתי לו לחם עם גבינה ואמרתי לשכב על הקש."
אמר הטוחן "יפה עשית, אבל תני לי מהר משהו לאכול, כי אני רעב מאוד."
אך האישה אמרה "יש לי רק לחם עם גבינה."
"אסתפק בכל דבר" אמר הטוחן "מצדי גם בלחם וגבינה" הוא הביט על בורלה ואמר "בוא בחור, תאכל איתנו עוד פעם."

בורלה לא חיכה שהוא יאמר לו זאת פעמיים וקם מיד. ואז הטוחן ראה את השלח על הרצפה, שבתוכו ישב העורב, ושאל "ומה יש לך כאן?"
ענה בורלה "כאן יש לי מגיד אמיתות"
"האם יוכל גם לי להגיד אמת?"
"למה לא?" ענה בורלה "אבל הוא אומר רק ארבעה דברים ואת החמישי שומר לעצמו."
הטוחן היה סקרן ואמר "אז שיאמר לי אמת".
בורלה לחץ על ראשו של העורב וזה קרקר "קרע..קרע.."
"מה הוא אומר?" שאל הטוחן.
"הוא אומר שיש יין תחת כריות המיטה."
"שכך אחיה" קרא הטוחן, רץ ומצא את היין.
"ומה עוד?" שאל. בורלה שוב נתן לעורב לצעוק ואמר "שנית, יש צלי בתנור". "שכך אחיה" קרא הטוחן ומצא את הצלי בתנור.
בורלה המשיך ואחרי קריאת העורב אמר "שלישית, יש סלט על המיטה" ושוב הטוחן מצא את הסלט.
בסוף לחץ בורלה לעורב ברביעית ואמר "ורביעית אמר שיש עוגה תחת המיטה."
"שכך אחיה" קרא הטוחן, הביט תחת המיטה והוציא את העוגה.
אזי התיישבו שניהם לשולחן, אך הטוחנת נבהלה נורא, ונשכבה במיטה. הטוחן רצה מאוד לדעת גם את האמת החמישית, אבל בורלה אמר "ראשית כל נסעד את כל ארבעה הדברים, כי החמישי הוא משהו רע מאוד."
הם אכלו לשובע ואז התחילו להתדיין כמה צריך הטוחן לשלם כדי לדעת את הדבר החמישי. בסוף הסכימו על שלוש מאות טלרים.
אז לחץ בורלה שוב על ראשו של העורב וזה קרקר בקול. "מה הוא אמר?" שאל הטוחן.
ענה לו בורלה "הוא אמר שבחוץ בארון שעל המרפסת יושב שטן."
אמר הטוחן "מוכרחים לגרש את השטן ". הוא סגר את דלתות הבית, לקח את המפתחות ובורלה פתח את הארון בחוץ. הכומר קפץ מהארון והתחיל לברוח והטוחן אמר "ראיתי את הנבל השחור במו עיניי. אכן צדק מגיד

האמת."
למחרת בבוקר יצא בורלה מהטחנה שבע ועם שלוש מאות טלרים.
כשבורלה חזר הביתה הקים לו בית יפה והאיכרים בסביבה אמרו שבורלה יודע בוודאי איפה נופל שלג זהב ואיפה אפשר לאסוף זהב באתים. ואבל ראש הכפר דרש שבורלה יסביר מאין בא אושרו. ובורלה סיפר " מכרתי בעיר את שלח הפרה שלי בשלוש מאות טלרים."
כשהאיכרים שמעו זאת התחילו לשחוט את הפרות שלהם, ולפשוט את עורותיהם כדי למכור אותם ברווח גדול. כשהם הגיעו העירה, הסכים הסוחר לשלם לראשון לא יותר משלושה טלרים וכשהגיעו האחרים לא מוכן היה לקחת מהם יותר "מה אעשה עם כל העורות האלה?" אמר.
האיכרים רגזו שבורלה הטעה אותם, רצו להתנקם בו והתלוננו עליו לפני ראש הכפר. בורלה המסכן נדון למיתה והוחלט שיכניסו אותו לחבית מנקבת בצדדים ויזרקו לאגם.
הובילו את בורלה לכומר, כדי שיקרא לו את תפילות השכבה. האחרים התרחקו
וכשבורלה הביט בכומר ראה שזהו אותו הכומר שהיה אצל הטוחנת. אמר לו "שחררתי אותך מהארון וכך ניצלת, עכשיו שחרר אותי מהחבית."
בדיוק אז עבר שם רועה עם עדר צאן. בורלה הכיר אותו וידע שרועה זה רצה כבר מזמן להיבחר לראש הכפר. לכן התחיל לצעוק "לא, לא אעשה זאת! אפילו עבור כל העולם לא אעשה זאת!"
שמע הרועה ושאל "מה זה שאינך רוצה לעשות?"
ובורלה ענה "רוצים לעשות אותי לראש הכפר אם רק אכנס לחבית זו. אבל אני לא אעשה זאת לעולם."
רועה צאן אמר אז "אם זה הכל שצריך כדי להיות ראש הכפר, הייתי ברצון נכנס לחבית."
ובורלה ענה "אם רק תכנס פנימה, תהיה ראש הכפר."
רועה הצאן הסכים ברצון, נכנס לחבית,

ובורלה סגר את המכסה היטב, ואת הצאן הוציא למרעה.
הכומר הלך לקהילה ואמר שקרא כבר את תפילת ההשכבה. באו האיכרים והתחילו לגלגל את החבית. כשהחבית התחילה להתגלגל קרא רועה הצאן "אשמח להיות ראש הכפר" והכפריים, שחשבו כי זה בורלה צועק כך, ענו "אנו מאמינים לך, אך קודם תבדוק מה יש שם למטה" ודחפו את החבית למים.
הם חזרו מרוצים הביתה ובורלה אסף את הצאן וחזר איתו לכפר.
האיכרים השתוממו כשראו אותו ושאלו "בורלה, מאין באת? איך יצאת מהמים?"
"בקלות" אמר בורלה. "הגעתי בחבית עמוק, עמוק ושם יצאתי. יש שם מרעים יפים ועדרים גדולים רועים עליהם. משם הבאתי את הצאן."
שאלו האיכרים "ונשארו עוד?" "הו, כן" ענה בורלה "יש שם צאן בלי סוף. יספיק לכל אחד."

האיכרים אמרו אז שגם הם רוצים להוציא מהמים עדר צאן לכל אחד, אך ראש הכפר אמר "אני אהיה ראשון!"
הם הלכו, כולם ביחד לגדת האגם ובדיוק אז הופיעו בשמיים עננים קטנים לבנים, שקוראים להם "שיים", והשתקפו בפני המים.
האיכרים קראו "אנו כבר רואים את הצאן על הקרקעית."
אמר ראש הכפר "אני ארד ראשון, כדי לבדוק את השטח, ואם אראה שהכל בסדר, אקרא לכם."
הוא קפץ למים עם "פלופ!" גדול. האיכרים שהבינו שהוא קורא להם "בואו!" רצו בחיפזון למים וקפצו פנימה.
כך מתו כל תושבי הכפר ובורלה נעשה אדם עשיר.